

Con gli europei di Vienna alle porte

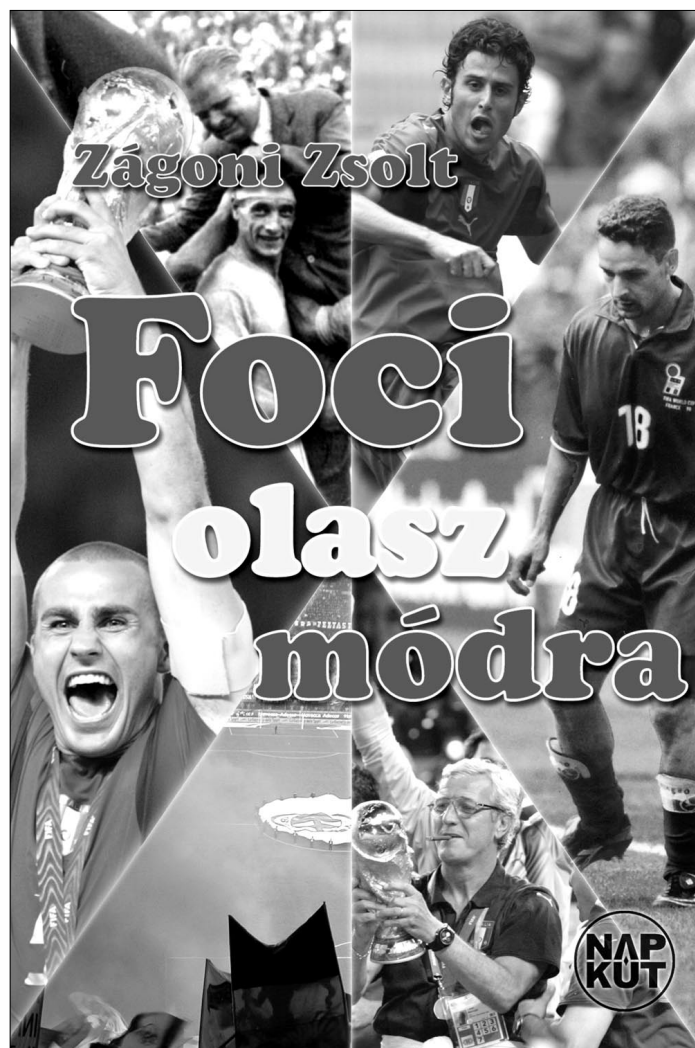
Un libro sul calcio italiano pubblicato a Budapest

A bécsi Labdarúgó EB küszöbén

Egy Budapesten megjelent könyv az olasz fociról

È facile scrivere un libro sulla squadra dei campioni del mondo, sul calcio italiano. Medaglia d'oro ai Mondiali, primi nella Champions League (Milan), una nazione calcistica molto amata. Grazie a questo vari nomi suonano ormai

Könnyű könyvet írni a világbajnok csapatról, az olasz futballról. Aranyérem a vében, elsőség a Bajnokok Ligájában (Milan), egy sokak szemében eleve kedvelt futballnemzet, és ennek köszönhetően sok név otthonosan cseng a hazai rajongók fülében: totti, bádzsó, del pieró

mellé felzárkózott gáttúzó, kánnáváró, buffon. Ez egyfajta érdeklődést már is biztosít.

Itt azonban egy másfajta könyv van terítéken, vagyis nem csak sikerkről – mai fiatalos fordulattal élve – fényezésről van szó. Tény: kap teret a tavalyi aranyérmes csapat, a kilencvenes évek válogatottja is, még hozzá egy-egy fejezetet. Akárcsak a korábban világbajnokságot nyert válogatottak. Sőt, szép fényképek is vannak az azúrkék csillagokról.

A világszínre jutott squadra azzurrák (1934, 1938, 1982, 2006) mellett lehet itt olvasni nem csak a jelen óriás egyesületeiről, de a jelen és a múlt meglepetéscsapatairól úgyszintén.

De kezébe veheti az az olvasni vágyó is a könyvet, aki kíváncsi arra, hogy mit is jelent a tiro all'ungherese, vagy aki kíváncsi arra, hogy mi közzünk van a Zona Cesarinihez és hogy miért volt az Inter neve jó darabig Ambrosiana. A tiro all'ungherese, illetve a Cesarinit emlegető részek a magyar-olasz focikapcsolatokat taglaló fejezetben találhatóak, ahon-

familiari alle entusiaste orecchie ungheresi: Totti, Baggio, Del Piero, l'introverso Gattuso, Cannavaro, Buffon. Tutto ciò è indice di un certo interesse.

Qui tuttavia si parla di un altro tipo di libro, che non racconta solamente i successi, a cui assistono i giovani di

oggi; qui si fa un lavoro fine. Ad esempio, alla squadra medaglia d'oro dello scorso anno e alla Nazionale degli anni Novanta sono dedicati un capitolo ciascuna, e così anche alla precedente Nazionale campione del mondo. Sono state inserite anche belle foto delle stelle azzurre. Oltre che delle squadre degli Azzurri arrivate ai Mondiali (1934, 1938, 1982, 2006), si parla della mastodontica società che è attualmente la Nazionale, ma anche delle sorprendenti squadre di oggi e di ieri. Può prendere in mano il libro chi è curioso di sapere che cosa significa *tiro all'ungherese*, *zona Cesarini* o perché l'Inter per un bel po' di tempo si è chiamata *Ambrosiana*. Le parti che riportano il *tiro all'ungherese* e *la zona Cesarini* si trovano nel capitolo sulle relazioni calcistiche italo-ungheresi, in cui si scopre come abbiano impressionato Andreotti campioni ungheresi consacrati dall'Olimpico quali Puskás, Czibor e compagni.

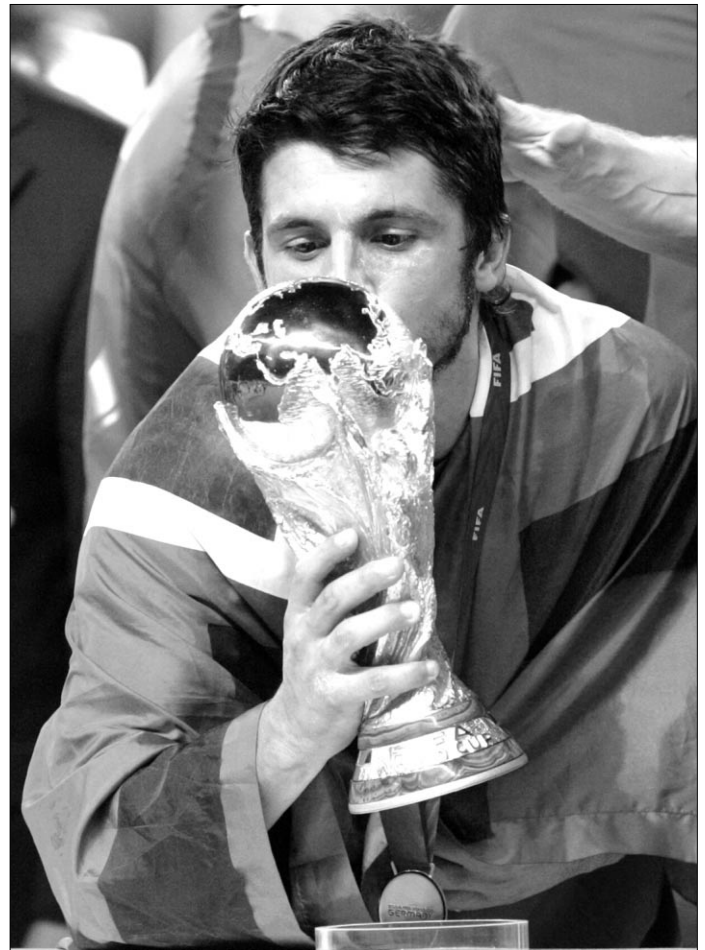
Un capitolo a sé parla degli allenatori, dei presidenti, dei media sportivi italiani e degli stadi. Possiamo scoprire perché lo stadio di Firenze ha la forma di una D. Anche i tifosi hanno il loro capitolo. Sono riportati alcuni degli striscioni più interessanti, si legge ad esempio che «a Firenze un tifoso, a un certo punto della partita, quando tutti avevano abbassato la bandiera, innalzò uno striscione che diceva "cerco lavoro". Era alla ricerca di un'occupazione. Non è certo però che le sue intenzioni fossero serie, perché non aveva fatto sapere come poteva essere contattato».

Non si scrive solamente di temi piacevoli e spiritosi, ma anche di lati ombrosi. Viene commentata diffusamente l'espressione di Zeman, il più indomabile degli allenatori italiani, secondo cui «perché il calcio sia di nuovo uno sport, bisogna che esca dalle farmacie e dalle fabbriche di denaro», che si tratti del Totonero di allora, e cioè della Calciopoli di oggi, oppure dello scandalo delle falsificazioni dei passaporti di qualche tempo fa. Anche le frodi hanno accompagnato il calcio, o più correttamente lo hanno sporcato (sperando di poter parlare al passato). All'epoca dello scandalo dei passaporti le società non si davano pace pur di dimostrare che gli arrivati dal Sudamerica avevano sicuramente degli antenati italiani. I tifosi a Napoli risolsero anche questo problema, un giovane dal campo fece infatti sapere al mondo: «So' io er nonno de Verón!».

L'autore del libro si occupa di calcio italiano da venticinque anni, il suo interesse è nato nel 1982, quando l'Italia, dopo aver battuto i brasiliani, gli argentini e, soprattutto, i tedeschi in finale, diventò per la terza volta campione del mondo. Ha scritto di calcio italiano per quotidiani e settimanali ungheresi, ma ha lavorato anche sul campo, frequentando diligentemente gli stadi con i suoi amici. Ultimamente, dopo numerosi tentativi, è stato promosso a tifoso del Chievo e il libro riporta foto di questo suo percorso individuale. Parlando di belle foto, nel libro, che consta di 210 pagine, si trovano 16 foto a colori nonché gli scatti di fotografi professionisti.

Zsolt Zágoni

Zsolt Zágoni has been an avid fan of Italian football since the squadra azzurra's win at the 1982 World Cup. Having written for Hungarian newspapers and magazines for many years, he wrote a book entitled *Foci olasz módra (Football, Italian-Style)*, which includes chapters on all the World Cup winning teams, on Italo-Hungarian footballing relations, as well as interesting anecdotes and accounts of scandals, all accompanied by numerous colour photographs.

nan megtudni, hogy a római Olimpico avatóján diadalmaskodó magyarok, vagyis Puskás, Czibor és társai milyen hatással voltak Andreottira.

Aztán az edzőkről, elnökökről, az olasz sportmédiáról, stadionokról szintén önálló fejezet szól. Megtudjuk, miért D betű alaprajzú a firenzei stadion. A szurkolók is megkapják a magukét, mármint fejezetet. Idézünk a frappánsabb szurkolói striscionék (szurkolói transzparenszek) közül, például: „Firenzében egy szurkoló a félidőben, amikor mindenki leengedte a zászlót, azt hirdette, hogy <<Cerco lavoro>> – magyarul, ő bizony állást keresett. Szándéka nem biztos, hogy komoly volt, mert elérhetőségét nem hozta tudunkra.”

De írva nagyon nem csak szép és szellemes témákról, hanem árnyoldalokról is. Az itáliai edzők szelídhethetetlenje, Zeman mondása, mely szerint: „A futballnak, ahhoz, hogy ismét sport legyen, ki kell jönnie a gyógyszertárakból és pénzgárakból.” részletesebben is ki van fejtve, akárcsak az egykori Totonero, illetve a tavalyi Calciopoli, vagy az az előtti útlevel hamisítási botránytenger. Merthogy családok is tarkították, helyesebben rondították a calciót (a múlt időben csak reménykedhettünk). Az útlevel botrányok idején a klubvezetők megbízottjai azon szorgoskodtak, hogy bebizonyítsák minden egyes Dél-Amerikából érkezetről, hogy ő bizony rendelkezik olasz felmenőkkel. A nápolyi szurkolók ezt a kérdést is megoldották. Egy fiatalember a táborból azt tudatta a nagyvilággal, hogy: „So' io er nonno de Verón.”, vagyis: „Én vagyok Verón nagypapja!”

A könyv szerzője huszonöt éve elkötelezettje az olasz futballnak – 1982 szülötte ebben az értelemben –, mikoris a brazilokat, argentínokat, és legfőképp, a döntőben németeket verő Olaszország harmadszor lett világbajnok. Itthon napilapnak és hetilapnak dolgozva írt az olasz futballról, de a terepen is dolgozott, szorgalmasan látogatva barátaival a stadionokat. Ezek az évek, sok-sok botlás után Chievo szurkolóvá érelték. Ennek a bókészítésnek hála egyedi fotók is kísérik a könyvet. De hogy igazán jó képek (16 színes ezek közül) is legyenek a 210 oldalas írásban, profi fotósok képei is helyet kapnak.

Zágoni Zsolt